

Nefes Alamıyorum

– GürhanGürses · 13 Ekim 2011

Werther'i okudun mu sevgili, Goethe'nin Genç Werther'in İstirapları adlı romanını... Orada ezberlediğim bir bölüm var onu sana ifade etmek istiyorum, oku lütfen: "Belki yüz defa bıçağa el atıp, sıkışan kalbime soluk aldırma istedim... Çatlayacak derecede koşturulunca daha kolay soluk alabilmek için dişleriyle damarlarından birini koparan cins atlar olduğunu anlatırlar. Ben de çok zaman böyle oluyorum. Damarlarımdan birini koparıp sonsuz hürriyete kavuşmak istiyorum." Nefes alamıyorum ve cins atlar geliyor aklıma. Dişleri ile damarlarını kopartıp sonsuzluğa dörtülürken isteyen cins atlar...Sensiz nefes alamıyorum bu hayatta, damarlarımı açıp sana dörtüle koşturmak istiyorum.

İnan bana sevgili sensiz halim bu. Gayet açık ve güzel ifade ettim. "Sensiz nefes alamıyorum." Bir pencere aç bir kapı boşluğu bırak diyorum. Hani sana gelebileyim. Haksız mıyım sevgili? Herkesin kalabalık kesildiği dünyada bırak ben de sen kesileyim biraz. Bırak bende sende yok olayım nagehan. Usul usul sen olayım; minnacık minnacık şöyle... Sen olayım.

"Kâh çıkarım gökyüzüne, seyrederim âlemi / Kâh inerim yeryüzüne, seyreder âlem beni" demiş Seyyid NESİMİ. Tanır mısın, bilir misin Nesimi'yi... Hani derisi yüzülerek katledilmişti ya onu kastediyorum. Katledilme sırasında rivayete göre derisi eline verilip giderken, Halep'in on iki kapısından aynı anda çıktığı görülmüştür. Yolda birisine " Gerçek Kâbe'nin yolcusuyuz." elinde yüzülmüş derisini göstererek " İkramımız budur " dediği meşhurdur. Benimse ruhumu yüzüp elime vermişler, sana geliyorum işte. İkramım sanadır, al ruhumu sevgili, al ruhumu... Daha verecek nem kaldı?

İnan bana sevgili bu hikâye başka hikâyeler benzemiyor; ben uydurdum işte. Kahramanları ikimiziz. Mekânı yeryüzü... Zamanı geniş zaman... Leyla Mecnun, Gül Bülbül arkadaşımız olabilir, çöller gülistanımız vesaire yerler mekânımız olabilir. Lakin bizler kalp diyarında olalım diyorum hani, biraz farklılık olsun kalp çölümüz olsun, kalp dağımız... Yusuf'un gömleği yırtılmasın bu aşkta. Tahir ve Zühre olmak da ayıplanmasın artık.

Geceleri uyanırım sevgili, yıldızlar ne de çok say say bitmez. Ara ara düşenler oluyor. Dilek tutuyorum. Her ağın yıldızda birilerinin öldüğü bir yer varmış biliyor musun? Her ağın yıldız bir ölüme işaretse eğer neden bizler her ağın yıldızda bir dilek tutuyoruz anlayamıyorum. Geceler geçmiyor saatler kilitlenmiş karanlık daha karanlık olmuş sanki. Bu zifirlikte bir de sensizlik yok mu işte yıkıldığım andır artık. Bir şişeye aldığından fazla su koyamazsın ama yüreğime habire sensizlik ekliyor her gün. Ne zamana kadar nereye kadar bu sensizlik? Hem öyle dolacak gibi de değil. Bana mısın demiyor kalbim; sensizlik üstüne sensizlik... Kurşun üstüne kurşun gibi... Yar üstüne yar olmaz değil mi, can üstüne can, kan üstüne kan... Oysa acı üstüne acı hasret üstüne hasret oluyor. Ne diyordu Şair Edip CANSEVER:

....

Adam masaya
Aklında olup bitenleri koydu
Ne yapmak istiyordu hayatta
İşte onu koydu

Kimi seviyordu kimi sevmiyordu
Adam masaya onları da koydu
Üç kere üç dokuz ederd
Adam koydu masaya dokuzu
Pencere yanındaydı gökyüzü yanında
Uzandı masaya sonsuzu koydu

....

Bizse hayatımız koyduk ortaya sevgili, başka nemiz kaldı verecek? Bir bohça gibi açtım önünde, "neyi alırsan al" dedim "ömrümden..." Yıl mı istiyorsun sana değer hepsini al! Gözlerimi mi istiyorsun, canın sağ olsun. Kalbimi mi istiyorsun, tek yüreğiz zaten.

İnsanlar dedikodumuzu yapıyor yapsınlar diyorum. Bu dahi güzel geliyor bana. İçinde sen olan her şey güzel geliyor nedense bana. Kızsam bir daha konuşmazlar biliyorum, bu yüzden mücade ediyorum dedikodulara. Sen varsın, çünkü seni anlatıyorlar... İşin ilginç tarafı bende inanıyorum hemen. Masal gibi geliyor bana. Hani Özdemir ASAF diyor ya, "Beni öyle bir yalana inandır ki ömür boyu sürsün doğruluğu..." Öyle bir şey işte... Kimse uyarıyor sensizliğimde beni. Biri şöyle tutup da yakamdan "ey falan kendine gel" dese... İki yakamı bir araya getirirse hani diyorum... "Bu ne hal, bu ne vaziyet" dese... Çok da umurumda olur hani. Ben boğazıma kadar sen olmuşum. Yine de deseler ne olur yani.

İhanet, hasret, yalan, dedikodu, ölüm ve sensizlik... Ne kadar da olumsuz şeylerle sarılı dünyamız. İnsanlar fark etmeden çöp deryasına çevirmişler dünyalarını. Her yanımızda dikenler bitiyor ansızın, iri ve sivri dikenler. Kim suluyor, kim besliyor bu yüreğe batan iri ve sivri dikenleri... Bazen dillerinde insanların, bazen bakışlarında, bazen ellerinde... Nasıl sakınacağız söyle sevgili. Bazen insanlar kocaman yürüyen dikenler gibi geliyor bana, teşbih biraz uç noktada oldu ama aşkta her şey mubahtır hani.

Hayat böyleymiş meğer battığın kadar yukarıdasın, yukarıda olduğun kadar aşağıdasın. Şu koltuk sevdalılarına şaşıyorum billahi. Aslında iniştelere uçuştaymış gibi hareket ediyorlar. Zirvede kalabilecek potansiyeli olan zaten oranın da bir başkasına zemin olduğunu bilir. Fark bu, işte bende sensizlikte öyleyim hep zemin bana sensizlik. Sana ulaşmak galiba imkânsız sevgili.

"Nesimi'ye sorduklarda o yar ilen hoş musun

Hoş olayım olmayayım, o yar benim kime ne" demiş. Naçizane öyle sesleniyorum herkese... Ben sende yok oldum; ha varım ha yoğum kime ne?